

OOIT IS DE WEG

Ooit is de weg

Mathijs Duyck

2026

Beefcake Publishing

Voor Sanne, Robin en Astor

Voor Pieter – wat had ik je dit graag laten lezen.

Knip

‘Ik wil zelf fietsen’, zegt Ree.

‘Dat gaat niet’, zeg ik. ‘Het is te ver.’

‘Hoe ver is het dan?’ vraagt ze.

‘Dat weet ik niet’, zeg ik.

‘Heb je er al een gevonden?’

‘Ja.’

‘Wat is de eerste letter?’

‘Het begint met een ‘s’.’

‘Kan je erop zitten?’

‘Nee, het is geen stoel.’

‘Is het zand waar je op kan liggen, bij de zee?’

‘Nee, het is geen... strand.’

‘Kan je je voet erin steken?’

‘Nee, het is geen sok.’

‘Ik dacht aan een schoen, maar een sok is ook goed. Maakt het een vieze geur?’

‘Nee, het is niet... papa!’

‘Héél grappig. Maar papa begint niet met een ‘s’.’

‘Ssspapa!’

‘Dat telt niet. Goed nadenken. Wat maakt een vieze geur?’

‘Euhm... een stinkdier!’

‘Juist. Je bent te goed in dit spel.’

‘Ik ga je afdrogen!’

‘Misschien. Is het jammer?’

‘Wat bedoel je?’

‘Is het een ander woord voor ‘jammer?’”

‘Euh...’

‘Weet je het niet?’

‘Nee.’

‘Spijtig.’

‘Oh ja. En nu?’

‘Nu moet je de tweede letter zeggen.’

‘De tweede letter is een ‘l’.

‘Dus ‘s’ en ‘l’. Is het een groente die jij niet lekker vindt?’

‘Nee, het is géén sla.’

*

‘Is het een dier dat haar huis op haar rug draagt?’

‘Ja, het is een slak!’

*

‘Papa?’

‘Ja.’

‘Heb je al een nieuw woord in je hoofd?’

Het is een warme dag. De hitte is overal. Ik ruik haar in het dorre gras. Ik hoor haar in het zingen van de cicaden. Ik proef haar in het vocht op mijn bovenlip. In de bossen is er schaduw, maar veel bos is er hier niet meer. Bor is in slaap gevallen, met zijn fietshelm tegen de rand van de bak. Ree vertelt aan haar knuffel wat nu precies haar lievelingskleuren zijn en waarom. Ze sabbelt op het puntje van één van haar bruine vlechten.

Ik fiets op automatische piloot. De weinige aandacht die ik heb, richt ik op de markeringen van het pad. De rest van het landschap gaat aan me voorbij. Ik ben moe. We zijn drie dagen onderweg. De kinderen doen het goed. Alleen 's nachts hebben ze hun draai nog niet gevonden. De tent is niet groot. Bor is er met geen stokken in te krijgen voor zonsondergang. Hij houdt zijn zus wakker en breekt de boel af. Ree is drie jaar ouder, maar ze heeft meer slaap nodig. Haar samen met haar kleine broer instoppen leidt tot protest. Ze gaan steeds later naar bed.

Wanneer de kinderen eindelijk in de tent liggen, ruim ik wat op. Zo zijn we de volgende dag sneller weg. Op de kaart bekijk ik het traject voor de nieuwe dag. De rest van de avond staar ik naar het vuur of de horizon. Zo glijden de uren voorbij. Thuis zou ik piekeren. Hoe vaak heb ik daar dezelfde dag beleefd? Het is goed dat we vertrokken zijn. Eindelijk heb ik iets in beweging gezet.

We zijn al een tijdje geen markeringen meer tegengekomen. Ik heb er vast een gemist, we moeten terug. Binnensmonds vloekend manoeuvreer ik met de fiets op de holle weg. Ik mag niet dagdromen tijdens het fietsen. Ik keer om en controleer elk kruispunt. Bij de vijfde splitsing vind ik de gekleurde streepjes terug, op een paaltje verscholen achter een woekerende haag. We slaan een veldweg in. Binnen een uur of twee zouden we opnieuw een bos moeten bereiken. Dan kunnen we op zoek naar een plek om ons kamp op te slaan. Nu blijven we best nog zo lang mogelijk in de zon fietsen. Het zonnepaneeltje op de bagagedrager draait op volle toeren. Tot nu toe hebben we geluk gehad, maar het weer in deze streken is wisselvallig. De batterij van de fiets moet opgeladen blijven.

‘Ik zie een riviertje!’ roept Ree.

‘Waar?’ vraag ik.

‘Daar beneden,’ zegt ze. Gelukkig let zij wel nog op.

‘Goed gespot, copiloot’, zeg ik. ‘We gaan wat water halen.’

Ik parkeer de fiets. We dalen af. In het midden van de brede rivierbedding kabbelt een beekje. De stroom is hoogstens nog een voorarm breed.

‘Mag ik het buisje van de pomp vasthouden?’ vraagt ze.

‘Nee, jij mocht vorige keer,’ zeg ik, ‘nu is het aan broer.’

‘Maar Bor kan dat niet!’ zegt ze verontwaardigd.

‘Dan moet hij het zeker proberen,’ antwoord ik. ‘Zo kan hij wat oefenen.’

Ze kruist haar armen en begint te bokken.

Het vertrek was niet gepland.
Misschien hing het in de lucht.
Er waren al veel mensen vertrokken.
Alba was vertrokken.
Ik had al lang niet meer naar de sterren gekeken.
Wij zouden blijven

tot de brief kwam.